

КО ЈЕ КО

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домейи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерашив новума: Први свешки раи у срјској анилоамеричкој међураишој прози* (2021), приредио књигу *Проза о прози: фрајменши о краишој причи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне приче: срјска микро-прича* (2021) и панораму *Последња Ашари јенерација: ђанорама новосадских прозаисџа јенерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Владан Бајчета (1985, Босанска Крупа), дипломирао на групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Објављене књиге: *Борислав Михајловић Михиз: крииичар и џисац* (2021); *Non omnis moriar: о џоезији и смрџи у џоусу Владана Деснице* (2022); *Књижевност с џредумишљајем: сџваралачка биоџрафија Слободана Селенића* (2023). Живи у Београду.

Џулијан Барнс (*Julian Barnes*; 1946, Лестер, Енглеска), један од најзначајнијих савремених британских писаца. Студирао је модерне језике на Оксфорду (*Magdalen College*), а након тога радио као лексикограф, новинар, телевизијски критичар и књижевни уредник. Најпознатија дела: *Metroland* (1980),

Before She Met Me (1982), *Flaubert's Parrot* (1984), *Staring at the Sun* (1986), *A History of the World in 10½ Chapters* (1989), *Talking It Over* (1991) и наставак *Love, etc* (2000), *The Porcupine* (1992), *England, England* (1998), *Arthur & George* (2005), *The Sense of an Ending* (2011), *The Noise of Time* (2016), *Elizabeth Finch* (2022). Поред романа, писао је и збирке приповедака, есеје и књиге о кувању и музици. Пише и под псеудонимом Дан Кавана (*Dan Kavanagh*), под којим је објавио неколико криминалистичких романа. Члан је Краљевског књижевног друштва и носилац је више престижних награда. Живи у Лондону.

Гојко Божовић (1972, Пљевља), песник, књижевни критичар, есејиста и издавач. Књиге песама: *Подземни биоској* (1991), *Душа звери* (1993), *Песме о сџварима* (1996), *Архиџелај* (2002), *Елементи* (2006), *Оближња божансџва* (2012), *Маја* (2017), *Тиха зверка џоднева* (изабране песме и хронике, 2019) и *Док џо-немо у мрак* (2021). Књиге есеја: *Поезија у времену. О срјској џоезији грује џоловине 20. века* (2000), *Месџа која волимо. Есеји о срјској џоезији* (2009), *Књижевност и дани* (2018), *Краљевсџва без џраница. Есеји о срјској џоезији XX и XXI века* (2019), *Иџрачке судбине. Есеји о срјској књижевности: XIX–XXI век* (2020), *Биоџрафије и џиљџи. Киш, Пекић, Тишма* (2022), *Насџанак џесме* (2023) и *Неџде између еџоха. Есеји о срјској прози грује џоловине XX и џрвих деценија XXI века* (2024). Антологије: *Анџлоџија новије срјске џоезије* (2005), *Place We Love. An Anthology of Contemporary Serbian Poetry* (2006, 2011) и *Свеш џо нас. Евројски џрагови у новој срјској џриџовеци* (2009, 2018). Награде за поезију: „Матићев шал“, „Брана Цветковић“, „Ђура

Јакшић”, „Бранко Ђопић”, „Еуропа Гиовани Интернационал Поетру Призе”, „Кочићево перо”, „Кочићева књига”, „Грачаничка повеља”, Велика базјашка повеља, „Огледало српско” и „Еминеску”. Награда за есејистику: „Борислав Пекић”. Добитник је признања „Витез позива” (2019) за рад у области културе, књижевности и издаваштва.

Рејчел Вајтрид (*Rachel Whiteread*; 1963, Лондон, Велика Британија), британска вајарка позната по скулптурама и инсталацијама насталим ливењем негативног простора – унутрашњих површина предмета и архитектонских структура. Одрасла је уз мајку уметницу и оца професора, што ју је инспирисало за касније интересовање за архитектуру, простор и материјал. Студирала је сликарство на *Brighton Polytechnic* (1982–1985), затим вајарство на *Slade School of Fine Art* у Лондону (1985–1987).

Јована Војводић (1997, Суботица), докторанткиња на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Проучава српску књижевност XIX и XX века, посебно се бавећи стваралаштвом занемарених писаца, архивском рукописном грађом, књижевном периодиком. Објављује текстове у књижевним и научним часописима и публикацијама. Чланица је Рукописног одељења Матице српске. Ауторка је студије *Милка Грјурова – кроз појавља и чинове* (2022). Приредила је следеће књиге: *Јован Милекић – живљење прошлости (аутобиографија и прејиска)* (2021), *Писма Младену Лесковцу (Васа Шијајић, Вељко Пејровић)* (2023).

Владислава Гордић Петковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филоло-

шком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја”. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барцис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синџакса шишине: ђоеџика Рејмонда Карвера* (1995), *Хемингвеј – ђоеџика крајшке љриче* (2000) *Коресјонгенција – џокови и ликови ђосјмогерне љрозе* (2000), *Вириџуелна књижевностј* (2004), *Књижевностј и свакодневица* (2007), *Вириџуелна књижевностј II* (2007), *На женском конјиненџу* (2007) *Формџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010) *Увод у родне џеорије (уџбенник, љруџа ауџора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Жаклина Дувњак Радић (1975, Нови Сад), докторка књижевних наука, дипломирала је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду, где је завршила и магистарске. Уредница је часописа за савремену културу Војводине *Нова мисао*, који објављује Културни центар Војводине „Милош Џрњански”. Бави се теоријом и историјом књижевности, пише есеје, студије и књижевну критику. Радове објављује у периодици и научним зборницима. Објављене књиге: *Ауџобиоџрафија, фикција и ја* (2011), *Есџеџика љуџоџисне рејорџаже* (2021), као и *Encyclopedia Dositheana* (2021), у чијој изради је учествовала као једна од ауторки и чланица редакционог одбора.

Јуриј Жидченко (Юриј Жидченко; 1975, Санкт Петербург, Русија), завршио је Медицински факултет Универзитета у Санкт Петербургу „Академик И. П. Павлов”. Двадесет пет година ради као лекар и физиотерапеут (од тога је двадесет година праксе посветио кућној рехабилитацији пацијената са тешким неуролошким дијагнозама). Објавио је књигу ритмичке прозе на руском језику *Тело геџињсџива* (2011). Пише прозу и поезију. У Србији живи од 2023. године.

Анђелко Заблаћански (1959, Глушци), пише поезију, афоризме и кратке приче. Објавио је збирке песама: *Рам за слике из снова* (1992), *Игра сенки* (2004), *Пшчица на њрозору* (2007), *Сан најукле јаве* (2009), *Раскршћа несанице* (2011), *Пијано њраскорје* (2014), *Мали ноћни сшхови* (2019), *Ноћи вучјеј зова* (2020), збирку афоризама *Палацање* (2006), збирку превода руске поезије *Од Пушкина до Кајусшина* (2019), књигу прозе, афоризама и сатиричне поезије *Иза линије* (2020). Превођен је на руски, белоруски, енглески, бугарски и македонски језик. Преводи поезију с руског језика. Награђиван је за поезију у Русији, а за кратку причу у Србији. Покретач је и главни уредник часописа за књижевност *Сушшина њоешике*. Члан је Удружења књижевника Србије. Живи и ствара у Глушцима.

Данијела Јовановић (1975, Шабац), дипломирала је на Одељењу за историју на Филозофском факултету у Београду. Објављена јој је историјска студија *Од рајској врши до Кембелове сује – ѡрилози за исшорију хране и исхране* (2022), збирка поезије *Ред овоја, ред оноја* (2018), историјска студија *Роми у Јеврејском лојору Земун 1941–1942* (2012), роман *Вајшра* (2008), и књиге превода: М. Херман Секулић, *Nine Lives of Milena Pavlović Barilli* (2022); *Афроамеричка ѡеозија*, избор и превод (2015); Брајан Хенри, *Караншин* (2010); Енес Халиловић, *Leaves on Water* (2009), Џејн Кењон *Нек дође вече* (2025). Објављивање историјске студије *Од рајској врши до Кембелове сује, Прилози за исшорију хране и исхране* финансијски је подржало Министарство Републике Србије као капитално дело које се објављује на српском језику из области културе, док је роман *Вајшра* био награђен на конкурс за прву књигу (СКЦКГ). Живи и ради у Београду.

Дора Капралова (*Dora Kaprálová*; 1975, Брно, Чешка), студирала је драматургију и сценаристику. Награђивана ауторка књига за децу и одрасле, радио-документараца и репортажа. Сарађује са позориштима, пише критике и рецензије. Објавила је прозна дела

Зимска књија о љубави (2014), *Берлински дневник* (2016), збирке прича *Осшрва* (2019), *Пајшња и осшали жанрови* (2022), књигу за децу *Госшодин Нико и бели мрак* (2022), а њена најновија књига је *Мариборска хишноза* (2025). Живи и ради у Берлину.

Јарослав Комбиљ (1944, Стара Дубрава, БиХ), по струци дипломирани инжењер технологије (мастер). Спорадично пише песме и кратке приче и повремено објављује по књижевним часописима и разним порталима на интернету. Претежно се бави преводилаштвом. Преводи са украјинског и руског на српски и са српског на украјински. До сада су му објављени преводи пет романа, једна монографија, по једна збирка песама, есеја, драмских текстова и апокрифа. По разним часописима објављени су преводи преко четиристо песама. Иностранци је члан Националног удружења украјинских писаца.

Урсула К. Ле Гвин (*Ursula Kroeber Le Guin*; 1929, Беркли, САД – 2018, Портланд, САД), америчка списатељица романа, књига за децу и кратких прича, већином у жанру фантазије и научне фантастике. Писала је и поезију и есеје. Од првог објављивања шездесетих их година, њен рад често описује футуристичне или измишљене светове сличне нашим у политици, природном окружењу, узрасту, религији, сексуалности и етнографији. Неколико пута је освајала Хјуго, Небјула, Локус и Светску награду за фантастику. Године 2014. је одликована медаљом National Book Award за истакнут допринос америчкој књижевности. Дела: књиге о Земљоморју – *Чаробњак Земљоморја* (1968), *Гробнице Ашјуана* (1971), *Најдаља обала* (1972), *Техану* (1990), *Приче из Земљоморја* (2001), *Дрући Вешар* (2002); Хаински циклус – *Роканонов свет* (1966), *Планеша изшнансшва* (1966), *Град ушвара* (1967), *Лева рука шаме* (1969), *Човек ѡразних шака* (1974), *Свеш се каже шума* (1976), *Чешири корака до ошрошшјаја* (1995), *Причање* (2000); остало – *Небески сшруи* (1971), *Дванаесш чешврши вешра* (1975), *Дивљи анђели* (1975), *Орсинијске ѡриче* (1976),

Чайљино око (1978), Језик ноћи (1979), Мала-френа (1979), Почетнишће (1980), Ружа ком-йаса (1982), Сјално се враћајући кући (1985), Рибар унушрашњеј мора (1994), Лавиниа (2008).

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, пртице, есеје и преводи с енглеског језика. Објавила књиге поезије *О шело шво-ри ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој проајатангни* филм (2018), као и књигу кратке прозе *Ве-јавица: маршал дейресја* (2023). Поезија јој је заступљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016), те новина *МАМАЦ* (од 2015). *Кћери, зар не видиш да јорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Трџи се! Поезија!* 2020).

Олександр Масљаник (*Олекса́ндр Ива́нович Масля́ник*; 1956, Рахов, Украјина 1956), украјински песник, прозаиста, публициста, уредник и издавач. Аутор је дванаест књига, од чега пет белетристичких и седам уметничко-публицистичких. Сценариста је и продуцент четири ТВ филма. Састављач је и уредник преко двадесет књига. Добитник је бројних домаћих и међународних награда и признања. Живи и ради у Львову.

Сара Матин (1998, Сомбор), запослена је у истраживачком звању на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где тренутно похађа трећу годину докторских академских студија. На Одсеку за српску књижевност завршила је основне и мастер академске студије, одбранивши мастер рад под насловом „Проширивање граница књижевности: проза Леонида Шејке и Богдана Богдановића”. Пише и објављује критичке приказе и научне радове.

Франк Морт (*Frank Mort*; 1953), британски историчар културе, аутор и телевизијски/

радијски стручњак. Тренутно је емеритус професор културне историје на Универзитету у Манчестеру. Његова истраживања обухватају урбану историју, модерну сексуалност, потрошачку културу и историју британске монархије. Дипломирао је енглеску књижевност на Универзитету у Јорку. Докторирао на Универзитету у Бирмингему, у Центру за савремене културне студије. Најзначајнија дела: *Dangerous Sexualities: Medico-Moral Politics in England since 1830* (1987), *Cultures of Consumption: Masculinities and Social Space in Late-Twentieth-Century Britain* (1996), *Moments of Modernity: Reconstructing Britain 1945–64* (1999, уредник), *Commercial Cultures: Economies, Practices and Spaces* (2000, уредник са колегама), *Capital Affairs: London and the Making of the Permissive Society* (2010).

Владимир Владимирович Набоков (1899, Санкт Петербург, Русија –1977, Монтре, Швајцарска), амерички писац руског порекла. Након Октобарске револуције напушта Русију и две године студира у Лондону, а од 1922. живи у Берлину. Године 1937. бежи од нациста у Париз. У том периоду је, још увек на руском, написао неколико романа и кратких прича. По доласку у Њујорк 1940. године, почео је да пише на енглеском. Главна дела: романи *Лолита*, *Прозирношћ сјвари*, *Пнин*, *Дар*, *Очај*, *Бледа вајшра*; збирка приповедака *Руска лејошница и грује йриче*.

Радојица Нешовић, један од истакнутијих српских преводилаца руске књижевности, посебно поезије. Објавио је препеве Пушкина, Блока, Пастернака, Јесењина, Мајаковског, Мандељштама, Цветајеве, Бродског, као и многих других значајнијих руских песника. Приредио је антологију руског песништва *Од Пушкина до Бродској* (2015) која садржи стихове више од 145 песника и део је необјављене обимне антологије од преко хиљаду песама.

Васа Павковић (1953, Панчево), пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге

Зорана Симић (1992, Брус) докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, истраживачица-сарадница у Институту за књижевност и уметност, као и кандидаткиња на мастер програму Политологија – Студије рода, на Факултету политичких наука УБ (захваљујући Стипендији „Жарана Папић” коју додељује РЖФ). Основне (2015) и мастер студије (2016) завршила је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета УБ. Пише докторску дисертацију радног наслова *Уреднице љериодике у Краљевини СХС/Југославији: биографски, књижевноисторијски и филолошки аспекти*. Бави се српском и југословенском књижевношћу, периодиком и културом 20. века, савременим (књижевним) теоријама и историјом феминизма. Објављује књижевнокритичке и есејистичке прилоге у штампи и на веб-порталима. Живи у Београду.

Маја Стојанац (1994, Нови Сад) пише и објављује поезију. Основне и мастер академске студије завршила је на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за српску књижевност и језик. У оквиру 35. Фестивала младих песника *Дани поезије* у Зајечару, као победница, објавила је прву збирку песама под насловом *Писма Синији* (2021), а другу збирку *Срце-цвекла* (2024) као награђена ауторка Сомборског књижевног фестивала. За рад у новинарству награђена је Специјалном наградом Института за јавно здравље Војводине и новосадске Градске управе за здравство, за радијски прилог о очувању женског репродуктивног здравља. Живи у Новом Саду.

Милена Стојановић Стошић (1977), дипломирала је и магистрирала сликарство на Академији уметности у Новом Саду. Одбранила је докторску дисертацију „Развијање креативних способности деце кроз наставу ликовне културе применом тактилних, визуелних и аудитивних утицаја” 2016. године на Педагошком факултету у Врању, Универзитет у Нишу. Доценткиња је на предмету

Методика наставе ликовне културе на Педагошком факултету у Врању.

Дона Тарт (*Donna Tartt*; 1963, Гринвуд, Мисисипи, САД), америчка књижевница. Славу је стекла романима *Тајна Историја* (1992), *Мали љријашељ* (2002) и *Чешљуиар* (2013). За роман *Чешљуиар* добила је Пулицерову награду.

Мишел Фуко (*Michel Foucault*; 1926, Поатје, Француска – 1984, Париз, Француска), француски филозоф, историчар идеја, теоретичар културе и један од најутицајнијих мислилаца 20. века. Школовао се на *École Normale Supérieure* у Паризу, где је стекао филозофско и психолошко образовање. Био је професор на *Collège de France*, где је од 1970. држао катедру за „историју система мишљења”. Фуко је најпознатији по анализи односа моћи, знања и дискурса, те по разматрању начина на које друштва обликују субјекте кроз институције попут затвора, болница и школа. Његов рад обухвата широки дијапазон тема: од лудила и медицине, преко сексуалности, до затворског система, увек са фокусом на историјске промене у облицима знања и друштвене контроле. Најзначајнија дела: *Histoire de la folie à l'âge classique* (1961, *Историја лудила у доба класицизма*), *Naissance de la clinique* (1963, *Рађање клинике*), *Les mots et les choses* (1966, *Речи и ствари*), *L'archéologie du savoir* (1969, *Археологија знања*), *Surveiller et punir* (1975, *Надзираи и кажњаваи*), *La volonté de savoir* (1976, *Воља за знањем* – први том *Историје сексуалности*), *L'usage des plaisirs* (1984, *Уиошреба заговоштва* – други том *Историје сексуалности*), *Le souci de soi* (1984, *Бриа о себи* – трећи том *Историје сексуалности*).

Тихана Хамовић (1981), завршила студије бохемистике у Београду. Као самостална уметница при Удружењу књижевних преводилаца Србије активно преводи чешку књижевност. До сада је објавила двадесетак књига превода са чешког језика, међу којима преовлађује савремена проза (Петра Соу-

купова, Марек Томан, Бјанка Белова, Павла Хоракова, Јозеф Панек, Јана Шрамкова). Такође преводи поезију (Петр Хрушка, Мирослав Холуб), драму (Давид Драбек, Катержина Рудченкова), филозофију (Јан Паточка), али и чешке класике попут *Превише бучне самоће* Бохумила Храбала.

Лори Чемберлејн (*Lorie Chamberlain*), предавала на Одсеку за књижевност Универзитета Калифорније и позната је по свом доприносу у области феминистичког превођења. Докторирала је 1982. на одсеку за Компара-

тивну књижевност Универзитета Калифорније (*Afterwords: Translation as Poetics in Post-modern Writing*). Завршила и студије права (1990) и радила као адвокатица. Посебно је позната као једна од првих које су истраживале родне метафоре у дискурсу превођења, указујући на дубоко укореењена патријархална уверења у вредновању превода као „нежнијег”, „женског” дела у односу на „тврди”, „мушки” оригинал. Објављивала је различите текстове о савременој поезији и прози у часописима *Contemporary literature*, *Fiction international*, *Signs*.